

"Ξεκίνησε σαν ένα φωτογραφικό ταξίδι και κατέληξε σε ένα προσκύνημα, που κράτησε πέντε χρόνια, σε ένα άλλο Αιγαίο, σ' αυτό που οι πατεράδες μας και οι παππούδες μας έζησαν τα καλύτερα και πιο βασανιστικά χρόνια τους...

Κάρπαθος, Λέρος, Ικαρία, Γυάρος, Μακρόνησος, Τρίκερι, Χανιά, Κέρκυρα, Αϊ-Στράτης, Αίγινα, Μυτιλήνη: μια περιήγηση στα ερείπια των κολαστηρίων της Μεταξικής δικτατορίας, του Εμφυλίου και της Χούντας..."

(από τον πρόλογο)

Τι δείχνουν τούτες οι εικόνες από τη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τη Λέρο, τον Αϊ-Στράτη και τ' άλλα νησιά; Γιατί μας αφορούν; Τέτοιες σημερινές φωτογραφίες παλιών τόπων εξορίας κι εγκλεισμού δεν πρόκειται να γεννήσουν μόνες τους την οργή ή τη συγκίνηση. Αυτοί που έζησαν εκεί μια ζωή σε αναστολή, μια εποχή καταστροφής και καθημερινής φρίκης, δεν τις χρειάζονται για να θυμηθούν.

Να κλείσει λοιπόν τούτη η εποχή; Να μην τη θυμόμαστε πια; Να την πάρει επιτέλους ο αέρας του Αιγαίου, να την σκορπίσει σε ξέφτια; Να γίνουν τα ξερονήσια σωροί από πέτρες και αγριόχορτα ή νέοι τουριστικοί προορισμοί;

Πριν βυθιστεί το παρελθόν, τη στιγμή που γέρνει, χρειάζεται να το σκεφτούμε. Μήπως τότε αυτές οι φωτογραφίες "μνημείων του πρόσφατου χθες" μας αφορούν γιατί έχουν έναν ιδιαίτερο στοχαστικό χαρακτήρα; Μήπως πρόκειται όχι για φωτογραφίες-αναπαραστάσεις αλλά για φωτογραφίες-σκέψεις, εικόνες που πιάνουν κάτι από τη σκιά που ρίχνει η εξορία στην επίσημη ιστορία μας;